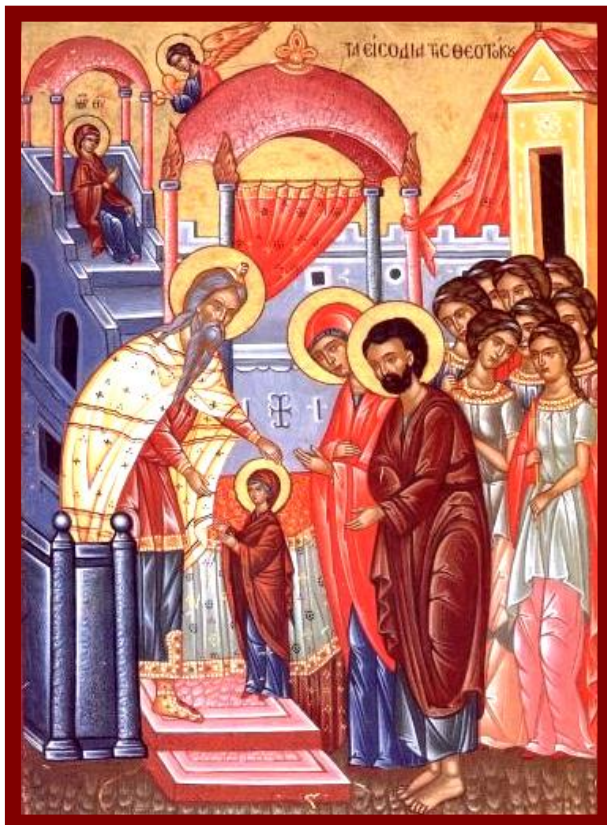

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΜΑΘΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Τηλ. 210 8027738 e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 Νοεμβρίου 2009 ΕΤΟΣ 2^{ον} ΤΕΥΧΟΣ 85

Απολυτίκιον Ἦχος δ'

Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τὸ προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων
σωτηρίας ἡ προκήρυξις· Ἐν Ναῶ τοῦ Θεοῦ τρανώσ ἡ Παρθένος
δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ
καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ
Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Τα Εισόδια της Θεοτόκου

Μία από τις κυριότερες και μεγαλύτερες Θεομητορικές εορτές του έτους είναι και τα «Εισόδια» της Θεοτόκου. Η Εκκλησία μας την τιμά στις 21 Νοεμβρίου, με ιδιαίτερη λαμπρότητα. Η σημασία της εορτής αυτής είναι μεγάλη και ιερή. Αποτελεί την βάση και την αρχή για όλη την μετέπειτα ζωή της Θεοτόκου.

Τιμούμε τα Εισόδια της Θεοτόκου. Η αγία Άννα, επειδή πέρασε όλη σχεδόν τη ζωή της χωρίς να γεννήσει παιδί, παρεκάλει τον Δεσπότη της κτίσεως μαζί με τον άντρα της Ιωακείμ να τους χαρίσει παιδί και, αν πετύχουν το ποθούμενο, να το αφιερώσουν ευθύς στον Θεό. Έτσι, ευδόκησεν ο Θεός και γέννησε παραδόξως αυτήν που προξένησε τη σωτηρία του γένους των ανθρώπων, την καταλλαγή και συμφιλίωση του Θεού με τους ανθρώπους, την αιτία της αναπλάσεως του πεσόντος Αδάμ καθώς και της εγέρσεως και θεώσεώς του, δηλαδή την Υπεραγία και Δέσποινα Θεοτόκο Μαρία.

Όταν η νεογεννηθείσα έγινε τριών χρόνων, την πήραν οι γονείς της και την πρόσφεραν σαν σήμερα στον ναό, καθώς το είχαν υποσχεθεί, και αφιέρωσαν την κόρη τους στον Θεό, που τους την χάρισε. Την παραδίδουν στους Ιερείς και μάλιστα στον τότε Αρχιερέα Ζαχαρία, ο οποίος την πήρε και την έβαλε στον ιερότερο χώρο του ναού, όπου εισερχόταν μόνο ο Αρχιερέας μια φορά κάθε χρόνο. Αυτό το έκανε κατά τη θέληση του Θεού, που έμελλε μετά λίγο καιρό να γεννηθεί σαν άνθρωπος απ' αυτήν για τη διόρθωση και τη σωτηρία του κόσμου. Εκεί λοιπόν η Παρθένος διέμεινε δώδεκα χρόνια, όπου τρεφόταν από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ με ουράνια τροφή, ώσπου πλησίασε ο καιρός του θείου Ευαγγελισμού και των ουρανίων και υπερφυσικών μηνυμάτων, που προμηνούσαν ότι ο Θεός ευδόκησε να σαρκωθεί απ' αυτήν σαν φιλόανθρωπος, για να αναπλάσει τον φθαρέντα από την αμαρτία κόσμο.

Η Θεοτόκος εξήλθε από τα άγια των αγίων του ναού δεκαπέντε ετών και δόθηκε στον μνήστορα Ιωσήφ, για να είναι αυτός προστάτης της και μάρτυς της παρθενίας της και για να υπηρετήσει: στον άσπορο τόκο της, στη φυγή στην Αίγυπτο και στην επάνοδό της απ' εκεί στη γη Ισραήλ. Αφότου ο Ιωσήφ εμνηστεύθη την Παρθένο, πέρασαν τέσσερις μήνες και τότε έγινε ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου. Το σε πολλούς φαινόμενον ως άτοπον να εισέλθει στα άγια των αγίων γυναίκα, έλυσε ο Ζαχαρίας με το να πει στο λαό ότι ο Θεός του γνώρισε πώς είναι θέλημα Του να μπει η Παρθένος εκεί και έτσι επείσθη ο λαός. Και αφού η Κυρία Θεοτόκος γέννησε τον Κύριο, ο Ζαχαρίας την συναρίθμησε σαν Παρθένο και μετά τον τόκο μαζί με τις άλλες παρθένες που ζούσαν σε ιδιαίτερο χώρο του ναού, γι' αυτό και εφονεύθη, καθώς λέγει ο Μέγας Βασίλειος.

Το πρόσωπο τής Παναγίας είναι η κορυφαία προσφορά τής ανθρωπότητας στο σχέδιο τής θείας οικονομίας, δηλαδή στην έμπρακτη φανέρωση τής φροντίδος του Θεού για τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος επιλέγει το θάνατο αντί της ζωής, που του προσφέρει ο Θεός, και ο Θεός βοηθεί τον άνθρωπο να διαβεί από τη λήξη του θανάτου στην αιωνιότητα τής αγάπης. Αυτή η σωτηρία παρεμβολή γίνεται με τη σάρκωση του Υιού και Λόγου του Θεού, ούτως ώστε η σωτηρία να μην είναι μια αφηρημένη ή μαγική τελετουργία, αλλά μια χειροπιαστή και λογική πραγματικότητα ή δυνατότητα. Το πρόσωπο-κλειδί, λοιπόν, στην όντως παράδοξη ιστορία τής

αγάπης τού Θεού είναι η Θεοτόκος, που τίκτει την αλήθεια και τη ζωή, στο πρόσωπο τού Ιησού Χριστού, και λαμβάνει την κορυφαία θέση στη γενεαλογία τού ανθρωπίνου γένους. Η Παναγία είναι το πρόσωπο με τις περισσότερες επωνυμίες, που είναι τόσες πολλές, όσες και οι ποικιλόμορφες εκφράσεις τής ζωντανής παρουσίας της στην πορεία τού Γένους των Ελλήνων και όλων των Ορθοδόξων. Απ' όλες αυτές η πιο σημαντική, ίσως, είναι η επωνυμία Μητέρα, μια λέξη που κρύβει μέσα της κι από μόνη της μια φοβερή δυναμική. Πολλοί εντοπίζουν την ισχύ της στις λέξεις Υπέρμαχος Στρατηγός, γνωστές απ' το Κοντάκιό της. Τούτο δεν είναι αντίφαση, διότι η ιστορική καταγραφή μαρτυρεί, πως η Υπέρμαχος Στρατηγός λειτουργεί πάντοτε ως μητρική προστασία. Το θαύμα είναι πως η Μητέρα Θεοτόκος βίωσε η ίδια τον πόνο, που σαν ρομφαία διέσχισε και κέντρισε την καρδιά της. Έτσι η παρουσία της δεν είναι θεωρία, αλλά κατανόηση και αλληλεγγύη. Και δεν θα μπορούσε νά 'ταν αλλιώς, αφού η κορύφωση τού πόνου της εγίνηκε, όταν αντίκρισε τον Άρχοντα τής ειρήνης, τον Υιό της, επάνω στον Σταυρό. Αυτή η εμπειρία είναι, που άπαξ δια παντός μας φανερώνει, ότι η αγάπη είναι θυσία, όχι των άλλων, αλλά του εαυτού μας για τους

άλλους. Γι' αυτό κι αυτόκλητα η Παναγία προστατεύει τους όπου γης αδίκουμένους και κατατρεγμένους. Αυτός είναι και ο λόγος που, κατά τη γνώμη μου ευφυώς, συνδέθηκε η γιορτή τής Παναγίας με την ημέρα των Ενόπλων Δυνάμεων της πατρίδος μας. Ο Χριστός φέρνει την επί γης ειρήνη, σεβόμενος τις επιλογές τής ανθρώπινης ελευθερίας, και η Εκκλησία του δεν παύει να προσεύχεται και να εργάζεται για την ειρήνη τού σύμπαντος κόσμου. Η πείρα φανερώνει, ωστόσο, ότι οι ανθρώπινες επιλογές, πολλές φορές υπηρετούν τη βία και το θάνατο, παρατείνοντας διηλεκώς την προδοσία σε βάρος τού Χριστού. Ιδίως η πείρα τού ορθόδοξου ελληνισμού και της οικουμενικής ορθοδοξίας καταγράφει βάνουσες επιθέσεις και ηρωϊκές αντιστάσεις. Το δένδρο τής ελευθερίας μας είναι, δυστυχώς, ποτισμένο με άφθονο αίμα. Κι ακριβώς επειδή το άδικο δεν το ευλογεί ο Θεός, όποτε μας κάλεσε το καθήκον, για του Χριστού την πίστη την αγία και της πατρίδος την ελευθερία, αντισταθήκαμε γενναία στο ποικιλόμορφο κακό με τα φρικτά του προσώπεια, όχι θυσιάζοντας αλλά θυσιαζόμενοι.

Η είσοδος της Θεοτόκου στο Ναό είναι το προοίμιο της εύνοιας του Θεού στους ανθρώπους, η προαγγελία του Χριστού και η πραγματοποίηση του σχεδίου της θείας οικονομίας για την σωτηρία του κόσμου.

Η Άννα με τις θερμές προσευχές που καθημερινά έστελνε στον Θεό της, είχε τάξει να προσφέρει, να αφιερώσει το παιδί που θα της χάριζε ο Κύριος στην υπηρεσία την δική του. Είχε διαβάσει η Άννα στα ιερά γράμματα για μια άλλη Άννα την γυναίκα του Ελκανά που πριν εκατοντάδες χρόνια είχε και αυτή τον ίδιο καημό, νά αποκτήσει ένα παιδί.

Ο Κύριος των Δυνάμεων είχε εισακούσει τότε την θερμή προσευχή της Άννας του Ελκανά και της χάρισε ένα αγοράκι. Όλοι ξέρουμε τον μεγάλο προφήτη

Σαμουήλ, το ευλογημένο παιδί της προσευχής. Αυτά σκεφτόταν η Άννα του Ιωακείμ με τη μεγάλη πίστη της στον Θεό και ήλπιζε. **Μήπως λιγότεψε η δύναμις του Κυρίου της; Μήπως εμίκρυνε το παντοδύναμο χέρι του;** Και έτσι μ' όλο που τα χρόνια κυλούσαν αφήνοντας πάνω στην Άννα τ' αχνάρια τους, εκείνη δεν έπαψε να προσεύχεται θερμά και να περιμένει το θαύμα.

Μα το πότε θα γίνει το θαύμα που ο καθένας μας περιμένει, μόνον ο Θεός το γνωρίζει, Εκείνος ξέρει την κατάλληλη στιγμή και όχι εμείς οι ανυπόμονοι. Ο κόσμος πλήγωνε το αγαπημένο ζευγάρι και δεν το άφηναν ούτε θυσίες να προσφέρει στον Θεό, γιατί τότε επικρατούσε η γνώμη ότι οι άνθρωποι που δεν γεννούσαν παιδιά δεν είχανε το δικαίωμα της προσφοράς θυσιών. Μα να, το πλήρωμα του χρόνου φθάνει σε μιά εποχή που οι ανθρώπινες ελπίδες έχουνε σβύσει.

Και η Άννα γέννησε την μονάκριβη στον κόσμο θυγατέρα της, όταν το κεφάλι της ήταν άσπρο από τα γερατεία και τα όργανά της νεκρωμένα λόγω της ηλικίας, γέννησε την κόρη της, την μικρή Μαρία, την εκλεκτή του Θεού. Στις 8 Σεπτεμβρίου γιορτάζουμε την γέννηση της μικρής Παναγίτσας μας. Χαρά γέμισε το σπιτικό και τις ψυχές του πιστού ζευγαριού. Στην δύση της ζωής τους ανέτειλε και γι' αυτούς ο ήλιος της χαράς!! Μα μέσα στη χαρά τους δεν ξεχάσανε το μεγάλο τους τάμα, "να αφιερώσουν τήν κόρη τους στον Ναό, στην υπηρεσία του Θεού".

Τα πρώτα χρόνια της ζωής της Μαρίας πέρασαν γρήγορα για την Άννα και έφθασε η ώρα της εκπληρώσεως του τάματός της. Αυτή την όμορφη επέτειο γιορτάζουμε στις 21 Νοεμβρίου. Χαρούμενο και βαθειά συγκινημένο το γερασμένο ζευγάρι, περιτριγυρισμένο από φίλους, συγγενείς και κοπέλες γιορτινά ντυμένες με άσπρες λαμπάδες στα χέρια, προχωρεί το δρόμο που φέρνει στον Ναό. Η μικρή Μαρία ντυμένη στα άσπρα, ανάμεσα στον πατέρα και την μητέρα της, προχωρεί χαρούμενη στην αφιέρωση. Προχωρεί σαν να μαντεύει τον ευλογημένο προορισμό της. Η εκκλησία μας με ωραιότατα τροπάρια λαμπρύνει την γιορτή αυτή.

Εμείς όλοι που αγοραστήκαμε από τον Χριστό, με τίμημα το άγιον αίμα Του τί κάνουμε; Του ανήκουμε στ' αληθινά; Αυτό θα το ψάξουμε μέσα μας. Θα το ψάξουμε στον τρόπο της ζωής μας. Αφήσαμε το τιμόνι του πλοίου μας, που είναι η ίδια η ζωή μας, με εμπιστοσύνη στα χέρια του μεγάλου και αλάθητου караβοκύρη μας; Δεχόμαστε τις φουρτούνες και τις μπόρες (αρρώστιες, θάνατοι, ανπιξοότητες) με υποταγή λέγοντας: "Γεννηθήτω το θέλημά σου Κύριε", όπως δεχόμαστε τις μπουνάτσες και το πρίμο αγέρι (τις καθημερινές ευλογίες);

Αν τώρα μετά το ψάξιμο που θα κάνουμε, βρούμε πως τις χαρές και τις ευλογίες τις δεχόμαστε υμνούντες τον Κύριο, τις δε δοκιμασίες αγανακτούντες και ζητούντες τον λόγον απ' αυτόν, τότε δεν μπορούμε να νοιώθουμε σαν παιδιά δικά του, αφού δεν του δινόμαστε ολοκληρωτικά. Εύχομαι η λαμπρή γιορτή των Εισοδίων να σταθεί η αφορμή και η ευκαιρία για την αυτοκριτική και τον αυτοέλεγχό μας. Έτσι θα διαπιστώσουμε αν έχουμε ή όχι αφιερωθεί ολοκληρωτικά στον Κύριο. Αν "ναι" ας συνεχίσουμε τον όμορφο αγώνα μακάριοι. Αν "όχι", ας αρχίσουμε αυτόν τον αγώνα όσο είναι ακόμα καιρός. **Αμήν**